

Sygnatura akt VI Ka 292/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **8 maja 2018** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Ewa Trzeja-Wagner

Protokolant Katarzyna Kosmala

przy udziale Z. B.

strażnika Straży Miejskiej w G.

po rozpoznaniu w dniu 8 maja 2018 r.

sprawy **M. D., córki J. i E.**

ur. (...) w B.

obwinionej z art. 96 § 3 kw

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 24 stycznia 2018 r. sygnatura akt III W 1501/17

na mocy art. 437 § 1 kpk, art. 438 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw

uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Gliwicach.

Sygn. akt VI Ka 292/18

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 24 stycznia 2018 roku, sygn. akt III W 1501/17 Sąd Rejonowy w Gliwicach uniewinnił obwinioną M. D. od popełnienia wykroczenia z art. 96 § 3 k.w. i kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa.

Apelację od wyroku złożył oskarżyciel publiczny. Wyrokowi temu zarzucił:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia;
- rażąco obrazę prawa w szczególności przez naruszenie zasady obiektywizmu (art. 4 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w.) i zasady swobodnej oceny dowodów (art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w.).

Podnosząc powyższe zarzuty oskarżyciel wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Odwoławczy zważył co następuje:

Apelacja oskarżyciela publicznego okazała się na tyle skuteczna, iż w jej efekcie konieczne stało się uchylenie zaskarżonego wyroku w celu ponownego rozpoznania sprawy.

Obwinionej M. D. postawiono zarzut popełnienia wykroczenia z art. 96 § 3 k.w. polegającego na tym, że w dniu 27 września 2017 r. w siedzibie Straży Miejskiej w G. nie wskazała wbrew obowiązkowi na żądanie uprawnionego organu, komu powierzyła do kierowania w dniu 30 lipca 2017 r. pojazd marki F. o nr rej. (...). Sąd I instancji dał wiarę wyjaśnieniom obwinionej, z których wynikało, że nie jest w stanie wskazać komu powierzyła swój samochód w dniu 30 lipca 2017 r. Ponadto Sąd Rejonowy wskazał, że osoby użytkujące pojazd należą do najbliższej rodziny obwinionej w związku z czym miała ona prawo odmówić wskazania ich tożsamości w razie gdyby narażało ich to na odpowiedzialność za popełnienie wykroczenia. Z takim stanowiskiem Sądu Rejonowego nie sposób się zgodzić w realiach niniejszej sprawy.

Zachowanie sprawcy wykroczenia z art. 96 § 3 k.w. polega na niewskazaniu wbrew obowiązkowi, komu został powierzony pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Niewskazanie polega na odmowie udzielenia informacji o osobie, której został powierzony pojazd do kierowania lub używania. „Wskazywać” oznacza m.in. „przekazywać informację” (Praktyczny słownik współczesnej polszczyzny, red. H. Zgólkowa, t.46, Poznań 2004, s. 148). Niewskazaniem jest udzielenie odpowiedzi negatywnej, co w niniejszej sprawie oznaczało według obwinionej, że nie wie, w czyjej dyspozycji w określonym czasie był pojazd. Obowiązek wskazania osoby, której powierzono pojazd do kierowania lub używania ma charakter ustawowy. Jego źródłem jest art. 78 ust 4 ustawy z dnia 20.06.1997 r. – Prawo o ruchu drogowym, i zgodnie z treścią wskazanego przepisu spoczywa nie tylko na właścicielu, ale i na posiadaczu pojazdu, a zatem na osobie, która nie będąc właścicielem, czasowo nim włada (użytkowniku pojazdu). Oznacza on, że każda ze wskazanych wyżej osób ma obowiązek upewnienia się i zapamiętania, komu w danym czasie powierza pojazd, którym dysponuje. W konsekwencji, na możliwość przypisania przedmiotowego wykroczenia nie może mieć wpływu fakt, że sprawca nie pamięta, komu w danym dniu powierzył pojazd. Świadczy to bowiem jedynie o niedołożeniu należytej staranności wymaganej od niego jako właściciela lub posiadacza pojazdu w świetle przepisów ustawy Prawo o ruchu drogowym. W państwie prawnym każdy ponosi odpowiedzialność za naruszenie obowiązku wynikającego z przepisu prawnego. Gdyby ustawodawca nie ustanowił normy sankcjonującej dla obowiązku wynikającego z art. 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym, norma sankcjonowana byłaby "martwą literą prawa".

Obwiniona wyjaśniła, że rozmawiała z osobami korzystającymi z jej samochodu jednakże żadna z nich nie potwierdziła, że w dniu ujawnienia wykroczenia użytkowała jej samochód. Obwiniona dokładnie nie wskazała ile osób mogło potencjalnie korzystać z jej pojazdu ani też nie podała danych tych osób. Zatem danie wiary jej wyjaśnieniom jest oceną dowolną.

Należy podkreślić, że obwiniona nie mogła się uchylić od wskazania kierującego pojazdem z powodu grożącej jej odpowiedzialności za wykroczenie, gdyż art. 183 k.p.k. możliwość taką przewiduje jedynie w przypadku, gdy udzielenie odpowiedzi na pytanie mogłoby narazić świadka lub osobę dla niego najbliższą na odpowiedzialność za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe.

Sąd odwoławczy nie akceptuje poglądu Sądu Rejonowego, że obwiniona miała prawo odmówić wskazania tożsamości osób najbliższych w razie gdyby narażało ich to na odpowiedzialność za popełnienie wykroczenia, bowiem pogląd ten nie znajduje oparcia w obowiązujących przepisach.

Powyższe okoliczności sprawiły, iż Sąd Okręgowy uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu w do ponownego rozpoznania.

Rozpoznając sprawę ponownie Sąd może przeprowadzić postępowanie w niezbędnym zakresie, w szczególności podejmie próby wyjaśnienia wskazanych kwestii.

Z tych też względów orzeczono jak na wstępie.